

מטוב לנתב

ל. הליס

אך לפתע הבחין בצללית ארוכה :
"זהו חבל! האין זה חלום?"
כל פלו התמלא רוחה עמקה
לפרישים חיש נופף לשלום.

אבל אז עלתה בו מחשבה מעיקה :
אם עכשיו אעלה – אז אפסיד!
מה עם כל האוצר הטמון בקרקע,
לא אוכל לשלותו בעתיד!

כך במקום לאחז בכל כח בחבל
נפשו להציל מטורפו,
לקרקע הוא חתר, אל הריק וההבל,
מאז לא נודעו עקבותיו...

לעומדים מול פרישים מטילי
חלחלה
יש סכוי, בא אלול וקורא לעמל:
רק לרצות לעלות, הנה חוט הצלה-
כבר נשלח- וחובה לנצל!...

מעשה בחובב מצולות הרפתקן
שלעומק אוקינוס צלל
התעלם מפניות כמו : אסור, מסכן
בראשו- תאנות השלל.

מה רצה לחפש? במוחו ההוזה
הוא חלם על פנינים וזהב
אך בעומק נתקל בכזה מחזה
שאותו לא ישכח כל ימיו.

חבורה של פרישים אדירי מלתעות
סובבוהו ללא גינונים
כל שניה בעיניו נדממה קשעות :
הם בכלל לא נראו עדינים.

מרוב פחד נחיל כמו שתק כל גופו
לא יכל לעלות או לנוע
עוד דקות בודדות ונגיע סופו
כך הבין, ונצב שם כנוע.